

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๔๓

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00043

๔๓...

เพราะนายขุนทองจัดตารางเวลาการทำงานให้ท่านพระครู จึงทำให้ญาติโยมที่มาเข้ากรรมฐานได้มีโอกาสมากขึ้นในอันที่จะเรียนถามข้อข้องใจสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติ

ในการปฏิบัติธรรมให้ได้ผลดีนั้น จำเป็นจะต้องมีครูอาจารย์คอยควบคุมชี้แนะอย่างใกล้ชิด มิฉะนั้นอาจทำให้ผู้ปฏิบัติเกิดความเข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนหรือหลงทางได้ง่าย

เช้าวันหนึ่งขณะที่ท่านพระครูกำลังสอบอารมณ์ให้อุบาสกอุบาสิกาอยู่ที่กุฏิ หญิงสาวผู้หนึ่งเดินเข้ามานั่งแถวหลังสุด ก็ลงกราบสามครั้งแล้วนั่งอยู่ สีหน้าท่าทางบ่งบอกว่าหล่อนกำลังมีทุกข์ ท่านเจ้าของกุฏิยังต้องใช้เวลาในการสอบอารมณ์อีกนาน จึงอนุญาตให้หล่อน “ลัดคิว” ด้วยการถามว่า

“มีอะไรหรือจะแม่หนู ไหนเขยิบเข้ามานั่งใน ๆ หน่อยซิ” บรรดาผู้ที่นั่งอยู่ก่อนต่างขยับกายเปิดทางให้หล่อนคลานเข้ามา

“อาตมาต้องขอโทษญาติโยมด้วยนะ ขอลัดคิวให้แม่หนูคนนี่ก่อน ท่าทางเขาจะมีธุระด่วน เอ้าแม่หนูมีอะไรก็ว่าไปเลย” ท่านกล่าวอนุญาต หญิงสาวจึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกะ หนูมาขอบวชชีค่ะ”

“คิดยังไงถึงจะบวชล่ะหนู”

“หนูกลัวใจค่ะ ให้หนูบวชเถิดนะคะหลวงพ่อกะ หนูอยากจะทำอยู่ที่สงบค่ะ” ท่านพระครู “ตรวจสอบ” คุณสมบัติของหล่อนแล้วจึงพูดขึ้นว่า

“เอาละ อย่าเพิ่งพูดเรื่องบวช เอาอย่างนี้ เดี๋ยวหลวงพ่อกะให้นายขุนทองเขาพาหนูไปฝากไว้กับแม่ครัวสักเจ็ดวัน แล้วค่อยมาพูดกันใหม่” ท่านเรียกนายขุนทองมาสั่งการ ครั้นหญิงสาวลุกออกแล้ว อุบาสิกาคนหนึ่งได้ถามขึ้นว่า

“ทำไมหลวงพ่อกะไม่ส่งเขาไปอยู่สำนักชีล่ะคะ ทำไมถึงส่งไปอยู่โรงครัว”

“ก็พวกแม่ชีเขากินข้าววันละสองมือ แต่แม่หนูคนนี้แกจำเป็นจะต้องกินสามมือ
อาตมาจึงต้องส่งไปอยู่กับพวกแม่ครัว”

“ไหน ๆ เขาจะบวชก็น่าจะฝึกกินสองมือไว้ ไม่งั้นจะบวชไต่ยังง” อุบาสิกาผู้นั้นออก
ความเห็น

“ก็ใครว่าอาตมาจะให้เขาบวชล่ะ ขึ้นบวชก็เสียชื่อวัดหมด รับรองว่าวัดป่ามะม่วงเสีย
ชื่อกันคราวนี้เอง ให้บวชไม่ได้เด็ดขาด” ท่านพูดเสียงหนักแน่น

“ทำไมหรือครับ” อุบาสิกที่นั่งหน้าสุดถาม ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้มีประมาณย์ลึบคน เป็น
อุบาสิกเพียงสามคนเท่านั้น แสดงว่าพวกผู้ชายเป็นโรคไม่ชอบเข้าวัด ท่านพระครูตอบว่า

“จะให้บวชไต่ยังง ก็มาสองคน บวชไต่หรือ”

“ใช่ ใคร ๆ ก็เห็นเขามาคนเดียว แต่อตมาเห็นเขามาสองคน อยู่ในท้องคนหนึ่ง
แบบนี้จะให้บวชไต่ยังง ใครไม่รู้ก็จะหาว่ามาท้องกับพระ เพราะกรรมมันโตขึ้นทุกวัน
ๆ เมื่อก็อตมาไม่พูดกลัวเขาจะอาย ญาติโยมเห็นหรือยังว่า “เห็นหนอ” นั้นมีประโยชน์
มหาศาลทีเดียว ไม่ใช่เป็นการอวดคุณวิเศษแต่ประการใด โยมเห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยครับ” อุบาสิกตอบ

“หลวงพ่อกะ แล้วอย่างฉันนี้จะมีโอกาสได้ “เห็นหนอ” หรือเปล่าคะ” อุบาสิกาอีกผู้
หนึ่งถามขึ้น

“จะได้หรือไม่ได้มันก็ขึ้นอยู่กับบุญบารมีที่โยมได้สั่งสมไว้แต่ชาติปางก่อน บวกกับ
ความเพียรพยายามในชาตินี้ จะเพียรพยายามสักเท่าใดก็ไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
การปฏิบัติของเราเป็นหมัน เพราะมันจะเป็นเหตุปัจจัยของชาติต่อ ๆ ไป อาจจะไปได้ชาติ
หน้าก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามอาตมาไม่สนับสนุนให้ตั้งความหวัง ขอให้โยมอยู่กับปัจจุบันให้
มากที่สุด กำหนดสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา จะได้ “เห็นหนอ” หรือไม่ได้ก็ไม่ต้องไป
สนใจ แต่ถ้าใครได้แล้วนำไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้อง อีกหนอยกก็เสื่อม อย่างอาตมานี้ไม่เคยใช้ดู
เลขให้ห่วยใคร เพราะไม่ใช่วิสัยของพระที่จะทำเช่นนั้น”

“งั้นพระที่รับสะเดาะเคราะห์รดน้ำมนต์ตัดเวรตัดกรรมก็ไม่ถูกต้องซีคะ อ้อ พระหมอดู
อีกอย่าง”

“มันจะถูกต้องไต่ยังงละโยม ท่านแก่งแต่สะเดาะเคราะห์ให้คนอื่นเขา พอเคราะห์
ตัวเองกลับสะเดาะไม่ได้ โยมคอยดูไปก็แล้วกันว่ากฎแห่งกรรมจะทำหน้าที่เร็วหรือช้า

คุณหญิงคนหนึ่งเขามาพูดให้อาตมาฟังว่า เดียวนี้กรรมติดจรวดนะ ให้ผลทันตาเห็น ไม่ต้องรอถึงชาติหน้า” ท่านนึกถึงคำพูดของคุณหญิงอรุษา

“พระสมัณนี้ทำตัวนอกรีตนอกรอยนะครับหลวงพ่อกับที่ผมกล้าพูดเพราะผมเคยเป็นลูกศิษย์วัดมาก่อน ตอนเรียนหนังสือผมต้องอาศัยวัดอยู่ เพราะเป็นเด็กบ้านนอก พ่อแม่ส่งไปเรียนกรุงเทพฯ เลยไปอาศัยอยู่กับหลวงพี่ซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกัน

“งั้นหรือ โดยมอยู่วัดอะไรล่ะ” เขาบอกชื่อวัดแห่งหนึ่ง เป็นวัดที่รายได้ดีเพราะมีศพคนรวย ๆ มาให้เผาทุกทุกวัน ส่วนคนจนไม่มีสิทธิ์เอาศพมาเผาที่วัดนี้เพราะสู้ “ค่าโง่ห่วย” ไม่ไหว

“อ้อ วันนี้นะเธอ ยอดยิวเลยคะหลวงพ่อกับญาติฉันเคยเอาศพพ่อเขาไปไว้ ตั้งใจจะสวดพระอภิธรรมสักเจ็ดคืนก็ต้องขอย้ายวัดเพราะสู้ค่าใช้จ่ายไม่ไหว ขนาดเขาเป็นคนมีเงินนะคะ ยังสู้ไม่ไหวเลยคะ”

“แล้วหลวงพ่อกับเชื่อใหม่ครับ คนที่อยู่วัดมักจะเกลียดพระ อย่างผมนี่เกลียดมาก ๆ แต่ก็ไม่ทุกองค์นะครับ องค์ไหนดีผมก็ไม่เกลียด แต่องค์ที่ตี ๆ ก็หายากแสนยาก”

“ไปเกลียดท่านเรื่องอะไรล่ะโยม”

“ก็ท่านทำตัวไม่เหมาะสมนะครับ อย่างหลวงพี่ข้างห้องผม ท่านเอาสีกาเข้าไปคุยในห้อง คุยตั้งแต่หัวค่ำยันดึก ปิดประตูคุยเสียด้วย ผมก็ไม่อยากจะทำอะไรกันเพราะผมกลัวบาป อีกอย่างเราก็ไม่เห็นกะตา”

“แล้วทำไมไม่แอบดูล่ะ” อุบาสกอีกคนถาม

“ไม่หรอกครับ ผมกลัวเห็น แต่พวกเพื่อน ๆ ผมมันเจาะฝาแอบดูแล้วพากันหัวเราะคิก ๆ ซอบใจ”

“แหม ถ้าผมเป็นคุณ ผมจะแอบดูให้รู้ตัวแดงไปเลย” อุบาสกผู้นั้นว่า

“ผมไม่อยากจะดร้อน เจ้าพวกนั้นพอดูแล้วก็เดือดร้อนไปตาม ๆ กัน เพราะต้องออกไปเสียเงินเสียทองให้ผู้หญิงอย่างว่า ส่วนผมไม่มีเงินที่จะทำเช่นนั้น” เขาบอกเหตุผลที่ไม่ยอมแอบดู ท่านพระครูเชื่อในสิ่งที่เขาพูดโดยไม่ต้องใช้ “เห็นหนอ” เข้าตรวจสอบ ที่เชื่อเพราะท่านเองก็เคยเป็นลูกศิษย์วัดมาก่อน จึงรู้เช่นเห็นชาติพวกพระนอกรีตนอกรอยมามากต่อมาก แล้วจึงเล่าแต่ในส่วนที่พอจะเล่าได้ว่า

“อาตมาก็เคยเป็นเด็กวัดเหมือนกัน วัดแถวฝั่งธนนะ ชื่ออะไรก็อย่ารู้เลย ก็อย่างที่โยมว่า ไกลัพระก็เกลียดพระ อาตมาเกลียดพระที่สุด แต่อย่าลืมนะ มันเป็นกฎแห่งกรรม

เกลียดพระก็เลยต้องมาเป็นพระ โบราณเขาสอนไว้ว่าเกลียดขี้ได้ขี้ อาตมานี้เกลียดพระจึงต้องมาเป็นพระ” ท่านย่า

“ทำไมหลวงพ่อกถึงเกลียดพระล่ะคะ”

“จะไม่ให้เกลียดได้ยังไง ก็ท่านทำไม่ถูกต้อง”

“แล้วหลวงพ่อกทำไมไม่ฟ้องพระผู้ใหญ่ล่ะคะ”

“ฟ้องไม่ได้หรอก ชื่นฟ้องเขาก็ไล่อาตมาออกจากวัด แล้วจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ”

“เหมือนผมเคยรับหลวงพ่อก ผมกับเพื่อน ๆ เห็นพระทำผิดก็ไม่มีปากมีเสียง เพราะถ้าชื่นปากมากไป เขาไล่ออกจากวัดก็จะได้เรียนหนังสือ พ่อแม่อุตส่าห์ส่งมาเรียน”

“นั่นนะสิ เรามันหัวอกเดียวกัน นะโยมนะ”

“ครับ” อุบาสกตอบยิ้ม ๆ

“ที่อาตมาเกลียดพระเพราะถูกท่านใช้ทุกคืน เราจะดูหนังสือหนังสือ กับต้องมาวิ่งซื้อถ้วยเดียวให้พระฉันในเวลาวิกาล”

“แล้วท่านให้เงินไหมครับ ให้เงินค่าจ้างนะครับ”

“ไม่ได้ให้ค่าจ้างหรอก ท่านใช้วิธีหลวงพี่ชาม ลูกศิษย์ชาม อาตมาก็กินถ้วยเดียวทุกคืนจนเปื้อมาจนบัดนี้”

นอกจากบริโภคอาหารในเวลาวิกาลแล้ว ก็ยังถูกเขมรเตะตะกร้อกันทุกเย็น นุ่งห่มก็ไม่ส้ารวม เป็นพระทำอย่างนั้นผิดวินัยนะ ต้องนุ่งห่มให้ครบสามชั้นที่เรียกว่าไตรจีวร ตั้งแต่บวชมานี้ อาตมายังไม่เคยละเมิดพระวินัยข้อนี้เลย จะร้อนแสนร้อนเหงื่อหยดตึง ๆ อาตมาก็ห่มครบสามชั้น ทั้งสบง จีวร และสังฆาฏิ แต่พระวัดนั้นนุ่งสบงตัวเดียว แถมถูกเขมรเตะตะกร้อกันอย่างสนุกสนาน ไม่มีการส้ารวมอิริยาบถกันเลย แต่อย่าพูดไปนะตอนนี้หลวงพี่พวกนั้นพากันเข้าเมรุไปเกือบหมดแล้ว ที่ยังอยู่ก็คงเตะตะกร้อไม่ไหวแล้ว”

“แยะจังนะคะหลวงพ่อก แล้วแบบนี้ ศาสนาไม่เสื่อมยังไงไหว” อุบาสิกากุณั้รู้สึกห่วงใยในพระพุทธศาสนา

“ศาสนาจะไม่เสื่อมหรือโยม จิตใจคนต่างหากที่เสื่อม ทั้งจิตใจคนที่เป็พระและคนที่เป็ฆราวาสนั้นแหละ แต่เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว โยมก็อย่าไปสรุบเอาว่าพระเลวหมด เพราะที่ดี ๆ ก็ยังมีอยู่ ขอให้โยมใช้ปัญญาไตร่ตรองเอาทีแล้วกัน พระแท้กับพระเทียมนั้นมีข้อแตกต่างกันเยอะ “คนที่บวชเพื่อละคือพระแท้” จำเอาไว้ ถ้าใครมาบวชเพื่อหวังลาภสักการะคนนั้นไม่ใช่พระแท้หรอก

ในสมัยพุทธกาลคนที่มีเงินมาก ๆ มาขอบวช พระพุทธองค์จะไม่บวชให้ ต้องจัดการเอาเงินไปแจกจ่ายคนยากจนให้หมดเสียก่อน ตัวอย่างเช่น วิสาขอุบาสกมีเงินหนึ่งพันกหาปณะมาขอบวช พระพุทธองค์ตรัสว่า “เราไม่บวชให้บุคคลที่มีเงินหนึ่งพันกหาปณะ” ท่านวิสาขอุบาสกจึงต้องเอาเงินไปแจกจ่ายคนยากจนจนแล้วถึงได้บวช แต่สมัยนี้ะ พระบางองค์ตอนบวชไม่มีอะไรเลย แต่พอตอนสึก โอ้โฮ ข้าวของทรัพย์สินสมบัติมากมายเหลือเกิน เอรารถรทุกมาขนตั้งสามเที่ยวก็ไม่หมด นี่แบบนี้ไม่ใช่สาวกของพระพุทธเจ้าแน่”

“หลวงพ่อกะ แล้วพระที่นอนกับผู้หญิง ทำไมท่านไม่สึกเสียให้รู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ แล้วก็ไม่ทำให้คนเข้าใจศาสนาผิด ๆ ด้วย เป็นฉันฉันสึกดีกว่า”

“ก็ท่านไม่ได้เป็นโยมนะซี ถ้าเป็นโยมก็คงหมดเรื่องไปแล้ว จริงไหม”

“ผมว่า ท่านคงเสียดายลาภสักการะที่เคยได้นะครับหลวงพ่อกะ กลัวว่าสึกไปแล้วจะไม่มีใครนับหน้าถือตา จะไม่มีใครเอาบัจจัยมาถวาย”

“หลวงพ่อกะ พระหมั้นผู้หญิงบาปไหมคะ” อุบาสิกาที่อายุน้อยกว่าใครเพื่อนถามหล่อนเป็นครูสอนหนังสือในกรุงเทพฯ

“หมั้นยังงีละ”

“คือวัดอยู่ข้างบ้านหนูนะคะ หลวงลุงองค์หนึ่งอายุห้าสิบ ท่านไปหมั้นผู้หญิงอายุสิบเจ็ด ทำพิธีหมั้นกันด้วย หนูยังไปดูเลยคะ ท่านก็นั่งไถ่ ๆ กับผู้หญิงแล้วมอบสินสอดทองหมั้นให้ หนูก็ปากไม่ดี อุดรทนไม่ได้จึงถามท่านว่า “ทำไมหลวงลุงไม่สึกเสียเลยละ จะได้สวมแหวนเพชรให้เจ้าสาวได้” ท่านก็ตอบทันทีว่า “ยังสึกไม่ได้หรอกครู รอกเก็บเงินแต่งงานก่อน” หนูเลยอายม่วนไปเลย พระอายุห้าสิบตอบอย่างนี้ หนูอายเลยคะ แล้วท่านก็ทำอะไรตลกตลก เวลามีญาติโยมเอาสัมภาระไปมาถวาย พอเขาลงกุฏิไป ท่านก็ลงกุฏิบ้าง ถือถาดผลไม้ที่เขาเอามาถวายนั้นไปถวายผู้หญิงอีกทีหนึ่ง ผู้หญิงที่เป็นคู่หมั้นนั้นคะ คนแก่นั้นเขารู้กันทั้งซอย ไม่มีใครเลื่อมใสศรัทธาท่าน แต่คนที่มาจากที่อื่นเขาคงไม่รู้ มาให้ท่านดูหมดได้ทุกวัน ท่านบอกจะต้องเก็บเงินไว้จ้างเขาปลูกเรือนหอให้เสร็จก่อนถึงจะสึก หนูก็แก้งพูดประชดว่ากว่าจะถึงเวลานั้น หลวงลุงไม่หกลีบเสียก่อนหรือ ท่านก็ว่าไม่หรอก เหลืออีกไม่กี่หมื่นก็ครบแล้ว”

“แหม โยมก็ไปต่อล้อต่อเถียงกับท่านอยู่ได้ ประเดี๋ยวท่านก็จะหาว่าอิจจาท่านหรอก”
ท่านพระครูว่า

“ท่านว่าแล้วคะ บอกว่า “ครูเสียใจใช่ไหมที่อาตมาไม่มาขอหมั้นครู ครูก็เลยอิจฉาหนู
อรเขา” คู่หมั้นชื่ออรปณิตาคะ”

“แล้วโยมว่ายังไง”

“หนูก็ย้อนว่า “อ๊อ๊ เก่ ๆ อย่างหลวงลุงถึงมาขอ หนูก็ไม่เอาหรือใครจะโง่เอาผีมา
เผ่าละหลวงลุง”

“ผมก็ว่าพอกันเลยนะครับ ทั้งพระทั้งสีกาผีปากพอ ๆ กัน” อุบาสกผู้นั้นว่า เลยถูกครู
สาวขวางค์อนเข้าใส่หนึ่งวง

“แบบนี้บาปใหม่คะหลวงพ่อกับ ถึงขั้นปาราชิกใหม่คะ” ขวางค์อนใส่บุรุษนั้นแล้วครูสาว
ถามต่อ ท่านพระครูตอบว่า

“เท่าที่โยมเล่ามายังไม่ถึงขั้นปาราชิกหรือก ยังไม่ถึง อาบัติปาราชิก มี ๔ ข้อคือ
เสพเมถุน ๑ ข่มขืน ๑ ขโมยเงินตั้งแต่ห้ามาสกขึ้นไป ๑ และอวดคุณวิเศษที่ไม่มีใน
ตน ๑ หากประพฤติข้อหนึ่งข้อใดในสี่ข้อนี้จึงจะเรียกว่า ต้องอาบัติปาราชิก ขาดจากสมณ
เพศ เอาละ ทีนี้เรามาสอบอารมณ์กันต่อดีกว่า รู้สึกว่าจะพูดมากเกินขอบเขตไปแล้ว ทั้ง
อาตมาทั้งโยมนั้นแหละ อย่างนี้เขาเรียกว่า “กรรมฐานรื้อ” อุตส่าห์ตั้งใจปฏิบัติมาตั้งหลาย
วันก็มาทำรื้อเสียแล้ว เห็นไหมสอบตกกันทั้งพระทั้งฆราวาสเลย” ท่านตำหนิตัวเองด้วย แล้ว
เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงพูดอีกว่า

“อาตมาเกือบต้องตายเพราะพระนะ ดีที่มีคนช่วยเอาไว้ อาตมายังรู้บุญรู้คุณเขามาจน
บัดนี้ อยากฟังใหม่จะเล่าให้ฟัง”

“อยากฟังครับ”

“อยากฟังคะ” อุบาสกอุบาสิกาตอบพร้อมกัน

“คืออาตมาตอนเด็ก ๆ ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ ยายมาขอไปเลี้ยงตั้งแต่อายุหกขวบ พอ
เรียนจบมัธยมสาม ก็ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ไปอยู่กับคุณปู่ที่บางแวก จังหวัดธนบุรี ตอนนั้น
กรุงเทพฯ กับธนบุรียังไม่รวมกันเหมือนเดี๋ยวนี้ คุณปู่ของอาตมาชื่อหลวงธรรมา อาตมาก็ไป
เรียนที่โรงเรียนสวนกุหลาบ ตอนเย็นโรงเรียนเลิกก็ไปเรียนดีดสีตีเป่ากับครูจำนงค์ที่ในสวน
หลังวัดโตนด”

“ตอนนั้นหลวงพ่อกอายุเท่าไรคะ”

“ดูเหมือนจะสับสนอย่างสับสนแปด ที่นี้อาตมาก็ต้องเดินผ่านวัดโตนดทุกเย็น ไปเรียนดนตรีสองชั่วโมง หกโมงเย็นเขาก็เอาเรือมารับที่หน้าวัด คุณปู่มีเรือส่วนตัว มีคนขับด้วยชื่อ นายแรม”

“เหมือนกับที่คนสมัยนี้มีรถส่วนตัวใช่ไหมครับ” อุบาสกผู้หนึ่งถาม

“คงอย่างนั้นกระมัง อาตมาก็บังเอิญไปรู้ความลับหลวงตาวัดโตนดเข้า แกล่เลยอาฆาตอาตมา”

“หลวงพ่อบอกอะไรของท่านครับ”

“อ้าว ถ้าบอกโยม มันก็ไม่ใช่ความลับนะซี จะให้บอกหรือ”

“หลวงพ่อก็ไม่ต้องบอกก็ได้ค่ะ แต่พวกเราอยากทราบ” อุบาสกพูดง่ายแต่ฟังยาก

“อยากทราบก็จะบอก เพราะไหน ๆ แกก็ตายไปแล้ว คือหลวงตาองค์ที่วานี้ แกกินยาฝิ่น แล้วก็ต่อนกเขา กินข้าวค้ำ ถ้าว่ากันตามพระวินัยแล้ว แกก็ไม่ใช่พระ เพราะถ้าเป็นพระคงไม่คิดฆ่าคน ต้องมีความเกรงใจในพระวินัยบ้าง”

“แกฆ่าใครครับ” อุบาสกถามเห็นท่านพระครูใช้ “แก” กับหลวงตา เขาจึงถือโอกาสใช้บ้าง

“ฆ่าอาตมานี้แหละ แกใจร้ายเหลือเกิน สั่งให้เด็กวัดมารุมซ้อมอาตมา ซึ่งกำลังนอนหลับอยู่ที่ศาลาริมน้ำเพราะรอเรือมารับ อาตมายกมือไหว้ปะหลก ๆ ขอชีวิต พวกเด็กวัดทำท่าจะสงสาร แต่หลวงตาสั่งว่า “อย่าไปสงสารมัน ใ้มันร้ายกาจมาก ชินปล่อยไป มันจะกลับมาเล่นงานพวกเอ็ง” พวกเด็กวัดเลยซ้อมอาตมาอีก อาตมาก็คิดจะกระโดดลงน้ำ จึงวิ่งไปที่แพ พวกมันก็วิ่งตาม หลวงตาเห็นว่า อาตมาคงจะหนีไปได้ เลยชักมือออกมาส่งให้ลูกศิษย์สั่งว่า “เอาเลย แทะมันให้ตาย แล้วโยนลงน้ำไป” อาตมากลัวมาก แล้วรู้สึกมีคนฉุดลงไปในน้ำ จากนั้นก็ไม่รู้สึกตัวอีกเลย”

“คนที่ช่วยหลวงพ่อบอกเป็นใครคะ”

“เป็นหมอจีน อายุห้าสิบเศษ ชื่อ ลุงหมั่น แซ่ตั้ง เขาพายเรือผ่านมาเห็นเข้าพอดี เลยฉุดอาตมาลงเรือแล้วพายหลบเข้าไปในคลองบ้านอ้อย ถ้าไม่ได้ลุงหมั่นช่วย ปานนี้ไม่รู้จะไปอยู่รกรกที่ไหน เพราะตอนเด็ก ๆ ไม่เคยสร้างความดีเลย ยายก็สอนไปเถอะ สอนจนอ่อนใจก็ไม่ดีขึ้น ยายให้เอาอาหารไปถวายเพลพระที่วัด อาตมาก็เอาไปกินกับเด็กเลี้ยงควายที่กลางทุ่ง อาหารไม่เคยถึงพระเลย เพื่อนที่เลี้ยงควายมันก็บอกว่า “ให้แม่มันกินทำไมกันพระ อีก

หน้อยก็สึกออกไปเป็นหัวใครก็ไม่รู้ มากินกันเองดีกว่า” อาตมาก็เชื่อเขากระทั่งวันหนึ่งถูก ยายจับได้”

“คุณยายท่านแอบสะกดรอยตามไปดูหรือคะ” อุบาสิกาที่เป็นครูถาม

“เปล่า พ่ออาตมาหิ้วปืนโตออกจากบ้าน ก็ไปกินกับเด็กเลี้ยงควายที่กลางนา กินเสร็จ ก็เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน ล้างปืนโตเสียเอี่ยมม่อง เพื่อทำลายหลักฐาน”

“หลวงพ่อดูฉลาดรอบคอบดีจังนะครับ” อุบาสกชม

“ไม่ฉลาดได้เรอะ มือชั้นนี้แล้ว” ท่านพุดยิ้ม ๆ

“แต่ถึงจะฉลาดอย่างไรก็ถูกยายจับได้ เพราะพ่ออาตมาเดินมาถึงบ้าน ยายก็ถามมา แต่ไกลว่า “ไอ้หนูควายเพลเรียบร้อยแล้วหรือ” อาตมาก็ว่า “เรียบร้อยแล้วยาย” ยายก็ถาม อีกว่า “แล้วรับพรมากหรือเปล่า” อาตมาก็โกหก “รับชียาย สมภารท่านให้พรมมาเต็มปืนโต เลย” ยายบอก “ดีมาก ไอ้หนูทำดีมาก มารีบ ๆ ขึ้นมา ยายจะให้รางวัล” อาตมาก็ซึกเอะใจ เพราะยายไม่เคยพูดอย่างนี้ พ่อขึ้นพันหัวกระได ตายเลย สมภารนั่งอยู่บนบ้าน ไอ้โฮยายดี ชะหลังลายพร้อยเลย ดีต่อหน้าสมภารเสียด้วย แล้วก็สอนว่า “ที่หน้าทีหลัง อย่าทำอีก กิน ของพระ เอ็งจะเป็นเปรต ฐใหม่”

“แล้วสมภารท่านไม่ห้ามหรือคะ” ครูสาวถาม

“ท่านก็ห้ามเหมือนกัน แต่ยายบอก “ไม่ได้หรอกท่านสมภาร มันทำมาหลายหน แล้ว ถ้าไม่ตีเดี๋ยวมันจะบาบ ต้องตีล้างบาปให้มันหน้อย” นี่ยายพูดอย่างนี้ แหม หน้อย ของยายนะ เล่นเอาอาตมาหลังลายไปหลายวัน ตั้งแต่นั้นก็เลยเข็ด ที่เข็ดเพราะไม่ยอมถูกตี ไม่ใช่กลัวว่าจะเป็นเปรตหรอก เพราะอาตมาไม่เชื่อที่ยายพูด”

“แล้วเพื่อน ๆ หลวงพ่อว่าอย่างไรครับ เวลาที่หลวงพ่หิ้วปืนโตเดินผ่าน”

“เขาก็ถามว่า “เฮ้ย ไอ้แกละ วันนี้ไม่กินเลี้ยงกันอีกหรือ” อาตมาบอกไม่ได้หรอก ต้อง เอาไปถวายพระ เตี่ยยายดีหลังลาย ว่าแล้วก็เลิกเสื่อให้เขาดูหลัง

“ตอนเด็ก ๆ หลวงพ่อชื่อแกละหรือคะ” อุบาสิกา้วยห่าสิบถาม

“คืออาตมาไว้ผมแกละ ไว้ทั้งข้างซ้าย ข้างขวา แล้วก็ข้างหลัง เรียกว่าสามแกละเลย เพื่อน ๆ เขาก็เรียก “ไอ้แกละ” บ้าง “แกละ” เฉย ๆ บ้าง แต่ยายมักจะเรียก “ไอ้หนู” นอกจากโกรธเต็มทีถึงจะเรียก “ไอ้แกละ” สมภาร้วยห่าสิบอธิบาย

“แสดงว่าหลวงพ่ก่อนข้างเกเรนะครับ ผมหมายถึงตอนที่หลวงพ่เป็นเด็ก อุบาสก พุดอย่างเกรงใจ

“ไม่ค่อนข้างหรรษาโยม เรียกว่า ยอดเกเลยเขียวแหละ หาเรื่องให้ยายปวดหัวได้ไม่
เว้นแต่ละวัน เพราะเที่ยวไปมีเรื่องกับเขา “ตีหัวหมา ต่ำแม่เจ๊ก” คือยี่ห้อของอาตมาละ” ท่าน
เล่าถึงวีรกรรมตอนเป็นเด็ก

“แต่หลวงพ่อก็เรียนเก่งใช่ไหมครับ” อุบาสกพยายามหา “ความดี” ให้ท่านพระครู

“เก่งหรือไม่เก่ง อาตมาก็เรียนมันทุกโรงเรียนเลยแหละ จังหวัดสิงห์บุรีมีโรงเรียน
มัธยมอยู่ ๘ โรงเรียน อาตมาเรียนมาครบทุกแห่ง ๆ ละหนึ่งเดือนบ้าง สองเดือนบ้าง อย่าง
เก่งก็ไม่เกินหนึ่งปี พอเรียนครบ ๘ แห่งแล้ว ก็กะจะเรียนรอบสอง แต่ทางโรงเรียนเขารู้
กิตติศัพท์ เลยไม่ยอมรับสักแห่ง ก็เลยต้องไปเรียนที่กรุงเทพฯ เรื่องของอาตมามันยาวนาน
โยม เล่าไปอีกสามวันก็ไม่จบ เอาละ อาตมาไม่เล่าแล้ว มาพูดถึงการปฏิบัติกันดีกว่า ไหนใคร
มีปัญหาอะไรก็ถามได้ ยังมีเวลาเหลืออีกประมาณสามสิบนาทีก่อนจะถึงเพล”

มีต่อ.....๔๔